

Bilag 4

Sådan fordeles danskernes indtægter

	1975	1981
Løn	66 pct.	66 pct.
Virksomhedsoverskud ...	20 pct.	14 pct.
Indkomstoverførsler (pension, arbejdsløsheds- understøttelse etc.).....	14 pct.	20 pct.
Ialt	100 pct.	100 pct.

Privatbankens cheføkonom Torben Nielsen kommenterer disse tal (i »Liberal« for oktober 1981):

»Vi tillod af kortsigtede »retfærdighedshensyn«, at erhvervslivets indtjening – og dermed investeringerne – langsomt, men sikkert blev svækket til trods for, at oliepriserne himmelflugt og de svage internationale konjunkturer aldrig før havde stillet så store krav til erhvervslivets dynamik og konkurrenceevne.

Katastrofen er da heller ikke udeblevet.

Industriens indtjening og investeringerne er faldet med 50 pct. under krisen, landbruget og byggeriet befinder sig i den dybeste krise siden 30'erne, udlandsgælden er firedoblet, og presset mod betalingsbalancen og dermed yderligere gældsætning er ikke aftaget.

Og hvad har lønmodtagerne så fået ud af »de lige byrders filosofi«?

Den officielle og skjulte arbejdsløshed ligger på den forkerte side af de 300.000.

Den disponible realløn falder foruroligende, og der er ikke udsigt til nogen vending inden for en overskuelig tid.

Borgerne må stramme livremmen ind. Privatforbruget falder, men til gengæld ekspanderer det offentliges forbrug.

Den offentlige sektor har under krisen fået lov til at ekspandere uden sidestykke i historien, men selv om skattetrykket kontinuerligt er blevet strammet siden 1976, har staten nu et budgetunderskud, der faretruende nærmer sig de 100 mia kr.

Underskuddet bliver finansieret via et massivt salg af statsobligationer, hvilket har presset obligationsrenten op på et prohibitivt højt niveau.

I 1980 var industrien i stand til at præstere

et overskud svarende til en forrentning af egenkapitalen på godt 11 pct.

To år tidligere lå forrentningen på 14 pct. Samtidig er obligationsrenten steget fra ca. 18 pct. til godt 22 pct. i dag.

Det kan bedre og bedre betale sig at investere i statens overforbrug via køb af statsobligationer fremfor at investere i øget produktion og nye arbejdspladser.

Og dette til trods for, at netop øget produktion er den eneste måde, hvorpå vi kan løse den aktuelle krise på en socialt rimelig måde.

Dansk økonomis svanesang skyldes i høj grad, at dogmerne har sejret over realiteterne.

Offentlige besparelser er uacceptable, fordi de rammer de svage, men realiteten er, at det jo netop er de svage, der rammes hårdest af den økonomiske krise.

Det er arbejdsmarkedets marginalgrupper, dvs. de ældre, de unge, de uuddannede, de handicappede osv., der stødes ud i lediggang.

Og omvendt er det de initiativrige i landbrug, håndværk og industri, der nu må erkende, at initiativer ofte fører til konkurs på grund af den hastigt stigende rente, som igen er fremkaldt af det offentliges overforbrug.

Kortsigtede sociale hensyn kan meget vel på lidt længere sigt siges at være knap så sociale.

Krisen kan kun løses, hvis vi overfører kapital- og arbejdskraftsressourcer til betalingsbalanceerhvervene, og hele denne nødvendige omstrukturering af dansk økonomi kan ikke finde sted, medmindre vi samtidig tillader en forskydning i den herskende indkomstfordeling.

Det skal kunne betale sig at arbejde.

Det skal betale sig at løbe en risiko og sætte nye initiativer i gang.

Uanset om vi kan lide det eller ej, er vi derfor mere eller mindre tvunget til at forbedre erhvervslivets indtjening – og til at lade denne indkomstfremgang neutraliseres med en tilsvarende indkomsttilbagegang i andre sektorer i økonomien.«